

Τα όπλα αποφυγής της αμαρτίας και οι ωφέλειες της εξομολόγησης (Γέροντας Κλεόπας Ηλίου, Προηγούμενος Ι.Μ. Sihastria Ρουμανίας († 2003))

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=153640>]

Η μνήμη του θανάτου μάς βοηθεί να μην αμαρτάνουμε, όπως λέει και η Γραφή: «Υιέ, μιμνήσκου τα έσχατά σου, και εις τον αιώνα ουχ αμαρτήσεις» (Σοφία Σειράχ 7,36). Ενώ η υπενθύμιση των αμαρτιών δεν θα πρέπει να καταλήγει σε λεπτομέρειες, διότι υπάρχει ο κίνδυνος εκδηλώσεως της εμπάθειας του ανθρώπου.

2) Μετά την εξομολόγηση ν' αποφεύγονται οι αιτίες της αμαρτίας. Οι φιλόσοφοι λέγουν ότι, οι ίδιες αιτίες οδηγούν πάντοτε στις ίδιες αμαρτίες. Προπαντός αυτοί που έπεσαν σε σαρκικές αμαρτίες πρέπει πολύ ν' αποφεύγουν τις εμπαθείς φιλίες και συνομιλίες με πρόσωπα με τα οποία αμάρτησαν. Η Αγία Γραφή μάς λέει ότι «αυτός που φοβάται τον κίνδυνο, δεν θα πέσει σ' αυτόν» (Σοφία Σειράχ 3,25).

Φωτο: Σπύρος Δρόσος

3) Τό τρίτο όπλο αποφυγής της αμαρτίας είναι η συχνή εξομολόγηση. Απ' αυτή προέρχονται πέντε ωφέλειες:

α) Όπως τα πουλάκια δεν επιστρέφουν πάλι, όταν βρουν τη φωλιά τους χαλασμένη, έτσι και οι δαίμονες φεύγουν για πάντα απ' αυτούς που εξομολογούνται συχνά, διότι έτσι τους χαλούν τις φωλιές και τις παγίδες. Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης λέει: «Για ποιά αιτία ο Νεεμάν ο Σύρος λούσθηκε επτά φορές, στον Ιορδάνη; Για να διδάξει όλους μας ότι πρέπει συχνά να εξομολογούμαστε, να λουζόμαστε στα νερά της μετανοίας». Και συνεχίζει λέγοντας: «Είπα να εξομολογούνται συχνά και οι Τιμιώτατοι Πατριάρχαι, αρχιερείς, Πνευματικοί, ιερείς, διότι σε μερικούς τόπους χάλασε η καλή αυτή συνήθεια για τέτοια ιερά πρόσωπα. Απορώ πράγματι. Για ποιά αιτία, προτρέπετε άλλους να κάνουν το έργο αυτό... διότι μόνο ο πάπας φαντάσθηκε τον εαυτό του αναμάρτητο και ποτέ οι πατριάρχαι και αρχιερείς της Ανατολικής Εκκλησίας». Ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος μάς λέει: «Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, πιστός έστι και δίκαιος, ίνα αφή ημίν τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας» (Α' Ιωάν. 1,4). Εάν δεν γίνεται συχνή εξομολόγηση, δυσκολότερα ξεριζώνονται τα πάθη από μέσα μας. Όπως το γέρικο και μεγάλο δένδρο δεν μπορεί να κοπεί με μία μόνο τσεκουριά, έτσι και ένα συνηθισμένο κακό δεν μπορεί να εκδιωχθεί με μία μόνο συντριβή της καρδιάς, αλλά με πολλές.

β) Ο άνθρωπος που εξομολογείται συχνά, διατηρεί ευκολότερα στην μνήμη του τα παραπτώματα που διέπραξε από την τελευταία εξομολόγησή του, εν αντιθέσει με εκείνον που εξομολογείται σπανίως και δυσκολεύεται να κάνει ακριβή και λεπτομερή εξομολόγηση. Γι' αυτό ο διάβολος, όταν θα εμφανισθεί στην ώρα του θανάτου του, δεν θα έχει να του παρουσιάσει τίποτε, εφ' όσον πάντοτε λεπτομερώς τα εξομολογείτο.

γ) Αυτός που εξομολογείται συχνά, έστω και να πέφτει στο ίδιο θανάσιμο ίσως αμάρτημα, τρέχει αμέσως να εξαγορεύσει την αμαρτία του, λαμβάνει πάλι την άφεση και την Χάρι του Θεού και έτσι ελαφρύνει τη συνείδησή του από το βάρος της αμαρτίας.

δ) Η τετάρτη ωφέλεια είναι ότι ο εξομολογούμενος συχνά, εάν τον βρει η ώρα του θανάτου, είναι ψυχικά έτοιμος, έχει την Χάρι του Θεού και την ελπίδα της σωτηρίας του. Ο Μέγας Βασίλειος λέει ότι: «Ο διάβολος πηγαίνει πάντοτε στην ώρα του θανάτου των δικαίων και των αμαρτωλών, μήπως και βρει τον άνθρωπο στην αμαρτία για να του πάρει την ψυχή».

ε) Η πέμπτη ωφέλεια είναι ότι ο εξομολογούμενος συχνά αγωνίζεται να εγκρατεύεται από την αμαρτία, ενθυμούμενος ότι πριν ολίγες ημέρες πάλι εξομολογήθηκε και έχει να λάβει κανόνα και μεγάλη ντροπή ενώπιον του Πνευματικού του, ο οποίος θα τον ελέγξει γι' αυτά που πάλι έκανε.

4) Το τέταρτο όπλο αποφυγής της αμαρτίας είναι η ενθύμηση της έσχατης Κρίσεως και η απόκριση που θα δώσει ο Δίκαιος Κριτής την ημέρα εκείνη στους αμαρτωλούς: «Πορεύεσθε απ' εμού οι κατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον το ητοιμασμένον τω διαβόλω και τοις αγγέλοις αυτού» (Ματθ. 25, 41).

5) Το πέμπτο όπλο είναι η μνήμη των αιωνίων βασάνων του άδου, δηλαδή η μνήμη ότι η αμαρτία μάς αποχωρίζει από τον Θεό και την ευφροσύνη των δικαίων και ότι τα αιώνια βάσανα του άδου, τα οποία, όταν τα σκεπτόμαστε, δεν θα βασανίσουν την ψυχή μας, διότι η ενθύμησή τους θα μας προκαλέσει μετάνοια.

(Ιερομονάχου Κλεόπα Ηλίου, Πνευματικοί Λόγοι, εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σ. 37-41)